De geschiedenis van de vijf biggetjes

Een leerzaam en grappig prentenboek voor kinderen, oud en jong

J.J.A. Goeverneur

bron
J.J.A. Goeverneur, *De geschiedenis van de vijf biggetjes*. C. Kooyker, Leiden 1871

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/goev001gesc01_01/colofon.php

Let op: boeken en tijdschriftjaargangen die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn. Welke vormen van gebruik zijn toegestaan voor dit werk of delen ervan, lees je in de gebruiksvoorwaarden.

dbnl digitale bibliotheek voor de Nederlandse letteren

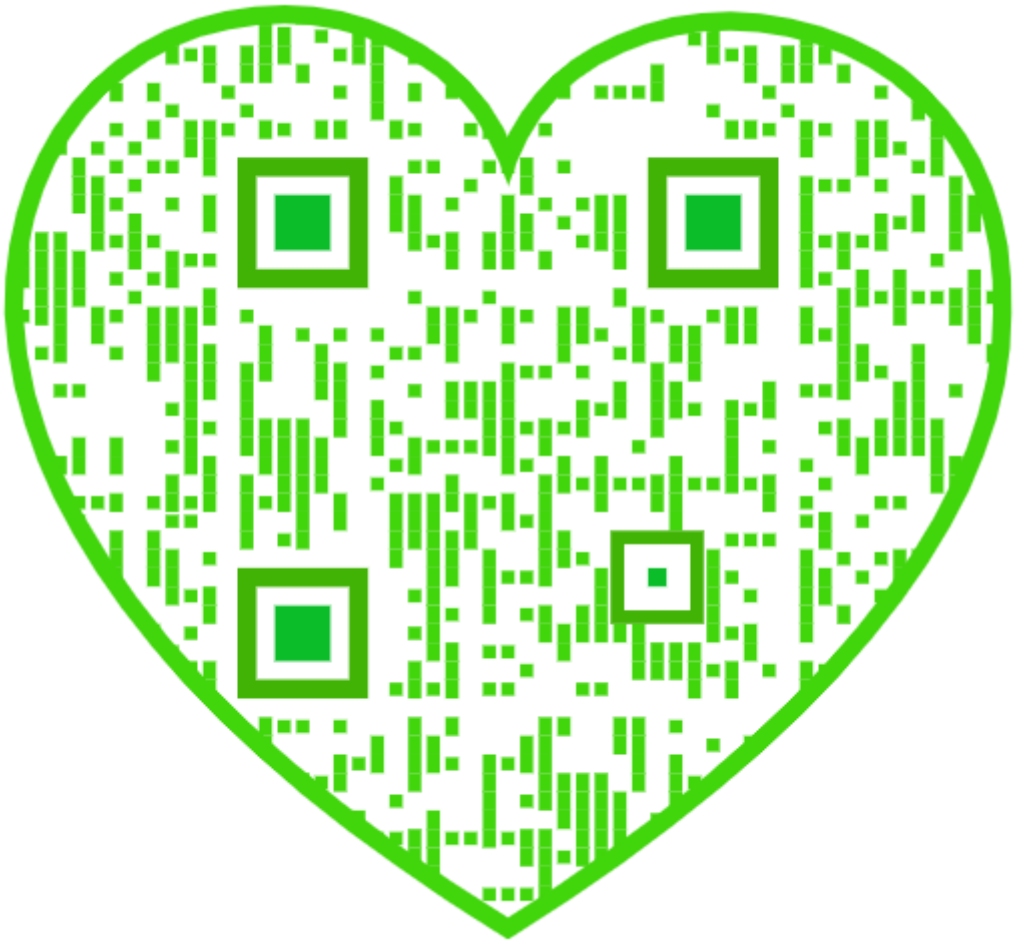

Een woordje vooraf.

Vrouw Speks, geboren van der Ham,
Was vroeg al weduwvrouw gebleven;
Maar toen haar man te sterven kwam,
Hield zij vijf zoontjes nog in leven.

Hans, de oudste, was al kloek en sterk,
En moeder zeer tot troost en vreugde;
Frans was een guit, die altijd werk
Van gekheid maakte en weinig deugde.

Frits...maar, mijn vrindjes, de oude Oom Jan
Wil niet al te voorbarig wezen;
Hoe de vijf jongens waren, kan
Elk zelf best in dit boekje lezen.

Bekijkt de lieve prentjes goed,
Leest, wat er onder staat geschreven,
En als ge dit aandachtig doet,
Kan het je licht een lesje geven
Voor heel je leven.

De geschiedenis van 't eerste zoontje.

Daar rijdt ons Hansje, vlug als wat,
Met een vracht groenten naar de stad.

Maar de ezel wil niet, als Hans wil,
En staat op weg gedurig stil.

Nu zit daar Hans en denkt: Wat zal
Ik doen toch in dit gek geval?

Eerst roept hij boeren van het veld;
Doch de ezel weert zich met geweld,

Tot eindlijk Hans zeit: Nu, komaan,
Dan wil ik zelf maar trekken gaan.

Zoo komt hij in de stad, en daar
Verkoopt hij duur zijn groene waar.

Hij heeft zijn zak vol geld gekregen
En ook zijn ezel vindt hij weer;
Wat wil de goede Hans nog meer?

Blij komt hem thuis zijn moeke tegen
En roept: Mijn Hans, mijn brave zoon,
Hier heb je een lekkren zoen tot loon.

De geschiedenis van het tweede zoontje.

Frans was een knappe tamboer; hij kreeg een trom; maar ach,
Hij sloeg daar al een gat in met d'allereersten slag.

Frans was een erge snoeper; vond hij wat lekkers staan,
Dan viel hij als de raven daar dadelijk op aan.

Frans was een stoute plager; kijk maar eens, hoe hij hier

De poes heeft toegetakeld - dat arme lieve dier!

Eens, dat zijn moeke rustig haar middagdutje nam,
Bond hij haar aan haar stoel vast, wat leelijk hem bekwam;

Want pas werd moekie wakker en merkte, wat hij deed,
Of zij nam gauw de roe op en pakte Fransman beet.

Ze zei: Kom hier, mijn Fransje, kom hier, mijn beste zoon,
Voor zulke brave jongens zijn slagen 't beste loon.

De geschiedenis van het derde zoontje.

Moeke is aan 't les verhooren. Frits kent de zijne goed,
Terwijl Frans niets geleerd heeft van wat hij leeren moet.

Dus krijgt Frits tot belooning een lekkren pannekoek;
Maar meester Frans moet vasten en staat daar in den hoek.

Toen eens een groote lummel een van Frits vriendjes sloeg,
Riep Frits terstond: Hei, ho wat! en dat nog niet genoeg,

Hij bindt den armen stumper zijn zakdoek om het hoofd
En heeft, om hem te helpen, zich danig uitgesloofd.

Hem heel voorzichtig leidend, brengt hij hem over straat,
Tot waar het kleine huisje van zijne moeder staat.

Daar legt hij hem op 't bedjen en brengt hem warme thee;
Eerst toen zijn vriend weer wel was, was onze Frits tevree.

Frits is een beste jongen, waarom ook jong en oud
Hem even graag mag lijden en dol veel van hem houdt.

De geschiedenis van het vierde zoontje.

Moes zegt: Je bent verkouden, Piet,
En daarom - uitgaan mag je niet.

Maar Pietje stoort zich daar niet aan,
En is toch naar het ijs gegaan,

Waar hij met andren speelt en dolt
En soms eens onderst boven rolt.

Op weg naar huis, krijgt hij de gril,
Dat hij eens bokjespringen wil,

En wil zich een niet bukken gauw,
Dan dwingt hem Piet door stomp en douw.

Een paar maal ging dat dan ook goed,
Maar toen heeft Piet er voor geboet.

Twee sterken krijgen hem bij 't jak
En geven hem een duchtig pak.

Daar ligt nu Piet, slikt medicijn,
En lijdt veel van angst en pijn.

Maar 't was voor hem een goede leer:
Hij was nooit zoo ondeugend meer.

De geschiedenis van 't vijfde zoontje.

Kijkt, Evert vischt hier in een plas,
Die 't eigendom van Klaas-buur was,

En wat hij ophaalt, is een visch,
Die grooter dan hij zelf haast is,

Waarom hij dan die zware sjouw
Ook mee moet trekken aan een touw.

Vermoeid van 't slepen zit hij hier,
En heeft inwendig dol pleizier,

Tot hij wat hoort in het verschiet
En in de verte Klaas-buur ziet.

Nu wil hij aan het loopen gaan;
Maar Klaas-buur komt en pakt hem aan,

Ontneemt den visch hem, en tot straf
Rost hij hem met zijn zweep fiks af.

Daar loopt hij nu en huilt terdeeg,
Dat voor den visch hij klappen kreeg.

Maar toch is dit pak slaag vrind Evert goed bekomen;
Hij heeft van andrer goed nooit weer een stuk genomen.